

543 Κ. Οικονομ., Δοκίμ., 274 — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. κ.ά. γλάνιος Κορ., "Ατ., 542 γλιάνος "Αθ. γλάν'ς Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γλάνις, ἐκ τοῦ ὅπ. γλάνος κατὰ μεγεθ. τύπ., περὶ τοῦ ὅπ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2, 117. Ὁ τύπ. γουλιανός ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ γούλα.

1) Ὁ λιμναῖος καὶ ποτάμιος ἰχθύς Σιλουρος γλάνις (Silurus glanis) τῆς οἰκογ. τῶν Σιλουριδῶν (Siluridae) πολλὰ καὶ Καππ. (Συνασ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.): Ὁ γκλιανός ἔχει νόστιμο κρέας Μακεδ. (Κοζ.) Αὐτὸς ἔχει στόμα γκλιανός ἢ ἀπὸ γκλιανό (ἦτοι μέγα) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. γιάνι, κέτιλα, μυρσίβι. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀνόητος, ὁ τελευταῖος, ἀνευ ἀξίας Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σαμοθρ.: Ἰσὺ γείσι πονώτους κ' ἰγὼ γείμ' γκλιανός (ἐσὺ ὁ πρῶτος, ὁ ἀξίος κ' ἐγὼ ὁ τελευταῖος, ὁ ἀνάξιος) Σαμοθρ. 3) Ὁ παρὰ τὰς θαλασσίας ἀκτὰς διαβίων γλοιώδης ἰχθύς Βλέννιος ὁ κοινός (Blennius vulgaris), τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blennidae), ὁ βλέννος τοῦ Ὀππιαν., Ἀλιευτ. 1, 109 καὶ τοῦ Ἀθην. 7, 288α (Βλ. καὶ Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 10 (1929|30), 207) Πόντ. (Ἰνέπ.) — Α. Μαμμέλ., Θαλασσιν., 115 — Λεξ. Βυζ. Λεγρ. Βλαστ. 431. Συνών. γαιδοουρέλα, γλίνο, γλίτσα 4, γλιτσοκωβιός, λαβέρα, μελιχάννα, μελίχαννος, μυξοῦ, σαλιακούδα, σαλιάρα. 4) Ὁ ἰχθύς τῶν γλυκέων ὑδάτων Κυπρίνος ὁ κοινός (Cyprinus carpio), τῆς οἰκογ. τῶν Κυπρινιδῶν (Cyprinidae) Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. γριβαδέλι, γριβάδι, δρομίτσα, κυπρίνι, λαζάνι, μουροῦνα, σαζάνι.

γλανόστομος ἐπιθ. ἐνιαχ. γκλιανόστουμος Α. Ρουμελ. (Συναπλ.) Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γλάνος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γκλιανός, καὶ στόμα.

Ὁ ἔχων μέγα στόμα, ὡς τὸ τοῦ ἰχθύος γλάνος ἐνθ' ἄν.

γλαντι τό, (I) Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Σμύρν.) Κωνπλ. Λῆμν. Χίος (Χαλκ. Φυτ. κ.ά.) γλαδι "Ανδρ. Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἵποκορ. τύπ. τοῦ ἀμαρτ. γλάντιο, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἰταλ. gladio.

1) Τὸ πάρυδρον πτηνὸν Ἐρωδιός ὁ τεφρόχρους (Ardea cinerea), τῆς οἰκογ. τῶν Ἐρωδιδῶν (Ardeidae) "Ανδρ. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἰσχνός, ἀδύνατος "Ανδρ. Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Σμύρν.) Κωνπλ. Λῆμν. Χίος (Χαλκ. Φυτ. κ.ά.): Τὸ γλαντι τοῦ Λιὸ κάμνει μας τὴν ὁμορφονιά (Λιὸ = Ἡλία) Φυτ. Για' δέ τονε, ἡγήνηκε γλαδι "Ανδρ. Ποιὸς ἦτανε ἐκεῖνο τὸ γλαντι ποὺ ἦσουνα προχτὲς ματζί; Σμύρν. Ἐγινε σὰν τὸ γλαντι Κωνπλ. Σὰ γλαντι εἶσαι Χαλκ. 3) Τὸ νεογνὸν τοῦ ἐρωδιοῦ Θράκ. (Μάδυτ.)

γλαντι τό, (II) ἐνιαχ. γλαντι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γλάντα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ ἐκ τῶν ἀκάνων τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος παραγόμενον κόμμι, ἢ ἀκανθική μαστίχη τοῦ Θεοφρ. (Φ. Ἰστ. 6, 4, 9).

γλαντιάζω Ἴων. (Βουρλ. Σμύρν.) Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλάντι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω κατὰ τὰ λοιπὰ ρήματα τὰ δηλοῦντα πάθος, περὶ τῶν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. 8 (1912), 6.

Καθίσταμαι κάτισχνος, ἀδυνατίζω ἐνθ' ἄν.: Τὸ παιδί ἐγλάντισε Χίος. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια της γέννηκε μιὰ γλαντιασμένη, σὲ μεγάλα χάλια Σμύρν.

γλαντίνι τό, (I) Ἴων. (Κρήν.) γλαδί Νάξ. γκλαντίνι Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλάντι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Τὸ πτηνὸν Σκολοπακίς ἢ μικρά (Scolopax gallinula), τῆς οἰκογ. τῶν Σκολοπακιδῶν (Scolopaceae) ἐνθ' ἄν. Συνών. βαλτομπεκάτσα, κουφό, πεκατσίβι, πεκανότο. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀνόητος Μακεδ.

γλαντίνι τό, (II) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γλάντα κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ παρασιτικῶς ἐπὶ τῶν δρυῶν καὶ τῶν καστανεῶν ἀναπτυσσόμενον φυτὸν Λώρκανθος ὁ Εὐρωπαϊκός (Loranthus europaeus), τῆς οἰκογ. τῶν Λωρκανθιδῶν (Loranthaceae). Συνών. γκί, ἱξοέλατος, ἱξός, μέλα. Πβ. γλάντι (II).

γλαντίνος ὁ, ἀμαρτ. γλάντινος Πόντ. (Κερκασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος.

γλαρά ἐπίρρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Ξεχώρ. κ.ά.) — Δ. Βαλαβαν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 20 — Ν. Ἐστ. 21 (1937), 50.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλαρός.

1) Μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμοὺς λόγῳ νάρκης ἢ ὑπνηλίας Πελοπν. (Γαργαλ. Ξεχώρ. κ.ά.): Τί με τσοιτάεις γλαρά; Χάε νὰ τσουμηθῇς (τσοιτάεις = κοιτάζεις, τσουμηθῇς = κοιμηθῇς) Ξεχώρ. Νυστάζει τὸ παιδί, μωρή! Δὲ δὸ γλέπεις ποὺ τηράει γλαρά γλαρά; Γαργαλ. 2) Μὲ βλέμμα πλήρες ἡδονῆς, περιπαθῶς Δ. Βαλαβαν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 20 — Ν. Ἐστ. 21 (1937), 50: Τὰ μάτια της θαμπώσανε καὶ τὸν κοιτούσανε γλαρά Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Μ' εἶδες γλαρά, δὲν λάλησες, ἀλλ' οἱ ματιές σου ἐλέγαν

πὼς ἤθελε τὸ χέρι σου τὸν κλῶνο μου νὰ πάρη
Δ. Βαλαβαν., ἐνθ' ἄν.

γλάρα ἡ, Εὐβ. (Ἀετ. Γραμπ. Καλύβ. Κάρυστ. Μετόχ. "Ορ. Πλατανιστ. Στρόπον. Ψαχν.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀναβρ. Ἀράχ. Ἀνδρούς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Δημητσ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κερπιν. Κλουτσινωχ. Κορινθ. Κυνουρ. Λάστ. Μεσσην. Πιάν. Σκορτσιν. Τεγ. Τρίκκ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. γλάρος ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλαρός.

1) Ἡ δρόσος, ἡ ψιλὴ βροχή, ἡ ὑγρασία, γενικῶς, ἡ διάβροχος κατάστασις τοῦ ἐδάφους Εὐβ. (Ἀετ. Γραμπ. Καλύβ. Κάρυστ. Μετόχ. "Ορ. Πλατανιστ. Στρόπον. Ψαχν.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Δάρα Ἀρκαδ. Καλάμ. Λάστ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Δὲν κοιμῶμαι ὄξω, γιατί ρίχνει γλάρα Καλύβ. Ποῦ μπορείς νὰ μπῇς σὲ κῆπο μ' αὐτὴ τὴ γλάρα! Μετόχ. Σήμερα ἔριξε γλάρα Ἀετ. Ἀποσπεροῦ δὲ φυσάει. Ἐπεσε γλάρα Δάρα Ἀρκαδ. Γλάρα κάνει Καλάμ. Ἀνεβάζει γλάρα αὐτὸ τὸ σπῖτι Πλατανιστ. Πῆγα σήμωρα 'ς τὸ χουράφ', ἀλλὰ γύρισα, γιατί εἶχ' ἀκόμα γλάρα Ψαχν. Πηγαίνουνε σὲ χόρτο ποὺ ἔχει γλάρα, τρίβουν τὰ δυό τους χέρια καὶ πλένουν τὴ μούρη τους Κάρυστ. Κιὰ νὰ μπᾶρε τὰ χούρα μ' ἔντανι τὰ γλάρα (ποῦ νὰ μπῇς 'ς τὸ χωράφι μ' αὐτὴν τὴν διάβροχον κατάστασιν τοῦ ἐδάφους!) Μέλαν. Ἐπεσε νιὰ γλάρα καὶ

